

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা হৈছে বাগিচাৰ গৰাকী, এই বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ তোমালোক মালীসকলে বহুত ভাল-ভাল সুগন্ধি ফুল লৈ আনিব লাগে, এনেকুৱা ফুল নানিবা যি মৰহি গৈছে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ দৃষ্টি কোনসকল সন্তানৰ ওপৰত পৰে, কাৰ ওপৰত নপৰে?

উত্তৰ: যিসকল ভাল সুবাস দিয়া ফুল আছে, অনেক কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱা কৰে, তেওঁলোকক চাই চাই পিতা আনন্দিত হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিয়ে পিতাৰ দৃষ্টি যায় আৰু যিসকলৰ বৃত্তি লেতেৰা, চকুৱে প্ৰবঞ্চনা কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰতি পিতাৰ দৃষ্টিও নাযায়। পিতাইতো ক'ব – সন্তানসকল, ফুল হৈ অনেকক ফুল কৰি তোলা তেতিয়া হচিয়াৰ (বুদ্ধিমান) মালী বুলি কোৱা হ'ব।

ওঁম শান্তি। বাগিচাৰ গৰাকী পিতা বহি নিজৰ ফুলবিলাকক প্ৰত্যক্ষ কৰে কিয়নো বাকী চেণ্টাৰবোৰত (সেৱাকেন্দ্ৰত) ফুল আৰু মালী আছে, তোমালোক ইয়ালৈ বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ নিজৰ সুবাস দিবলৈ আহ। তোমালোক ফুল নোহোৱা জানো। তোমালোকেও জানা, পিতাইয়ো জানে, কাঁইটৰ জংঘলৰ বীজৰূপ হৈছে ৰাৱণ। এনেয়েতো গোটেই বৃক্ষৰ বীজ এজনে কিন্তু ফুলৰ বাগিচাৰ পৰা পুনৰ কাঁইটৰ জংঘল কৰি তোলেঁতাও নিশ্চয় থাকিব। সেয়া হ'ল ৰাৱণ। গতিকে বিচাৰ কৰা – পিতাই সঠিককৈ নুবুজাই জানো। দেৱতাৰূপী ফুলৰ বাগিচাৰ বীজৰূপ হ'ল পিতা। তোমালোক এতিয়া দেৱী-দেৱতা হৈ আছা নহয় জানো। এয়াতো প্ৰত্যেকে জানা যে আমি কেনেধৰণৰ ফুল হওঁ। বাগিচাৰ গৰাকীও ফুল চাবলৈ ইয়ালৈ আহে। সেয়াতো সকলো হৈছে মালী। সেয়াও অনেক প্ৰকাৰৰ মালী হয়। সেই বাগিচাৰো ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ মালী নাথাকে জানো। কাৰোবাৰ দৰমহা 500 টকা, কাৰোবাৰ 1000, কাৰোবাৰ 2000 টকা। উদাহৰণ স্বৰূপে মোগল গাৰ্ডেনৰ মালী বহুত হচিয়াৰ হ'ব। তেওঁৰ বেতনো অধিক হ'ব। এয়া হ'ল বেহদৰ ডাঙৰ বাগিচা, তাতো অনেক প্ৰকাৰৰ ক্ৰমানুসৰি মালী আছে। যিসকল বহুত ভাল মালী হয় তেওঁলোকে বাগিচা বহুত ভাল শোভনীয় কৰি তোলে, ভাল ফুল লগায়। গৱৰ্মেণ্ট হাউচৰ মোগল গাৰ্ডেন কিমান সুন্দৰ। এয়া হ'ল বেহদৰ বাগিচা। এজন হ'ল বাগিচাৰ গৰাকী। এতিয়া কাঁইটৰ জংঘলৰ বীজ হ'ল ৰাৱণ আৰু ফুলৰ বাগিচাৰ বীজ হ'ল শিৱবাৰা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ৰাৱণৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। ৰাৱণে যেন শাপ দিয়ে। যেতিয়া শ্ৰাপিত হয় তেতিয়া যিজন সুখ দিওঁতা হয় তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে কিয়নো তেওঁ হ'ল সুখদাতা, সদায় সুখ দিওঁতা। মালীও ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে, বাগিচাৰ গৰাকী আহি মালীসকলকো প্ৰত্যক্ষ কৰে যে কেনেকৈ সৰু-ডাঙৰ বাগিচা গঢ়ি তোলে। কেনে প্ৰকাৰৰ ফুল আছে, সেয়াও খেয়াল কৰে। কেতিয়াবা বহুত ভাল-ভাল মালীও আহে, তেওঁলোকৰ ফুলৰ শোভাও সুন্দৰ হয়। তেতিয়া বাগিচাৰ গৰাকীও আনন্দিত হয় – অহ'! এই মালী গৰাকীতো বহুত ভাল, ফুলো ভাল-ভাল আনিছে। এয়া হ'ল বেহদৰ পিতা আৰু তেওঁৰ বেহদৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকলে অন্তৰ্বেৰে বুজিছা – বাবাই একেবাৰে সত্য কয়। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলে। ৰাৱণে ফুলৰ বাগিচাক কাঁইটৰ জংঘল কৰি তোলে। জংঘলত কাঁইটেই কাঁইট থাকে। বহুত দুখ দিয়ে। বাগিচাৰ মাজত জানো কাঁইট থাকে, এডালো নাথাকে। সন্তানসকলে জানে। ৰাৱণে দেহ-অভিমানলৈ লৈ আহে। ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ কাঁইট হ'ল দেহ-অভিমান।

বাবাই ৰাতি বুজাইছিল - কিছুমানৰ দৃষ্টি কামনায়ুক্ত (বিকাৰ যুক্ত) হৈ থাকে, আকৌ কাৰোবাৰ দৃষ্টি চেমী (অৰ্ধ) কামনায়ুক্ত। কিছুমান নতুনো আহে যিয়ে প্ৰথমতে ভালকৈ চলে, এনেকৈ ভাবে– বিকাৰত কেতিয়াও নাযাওঁ, পবিত্ৰ হৈ থাকিম। সেই সময়ত শ্মশানী (ক্ষণিক সময়ৰ) বৈৰাগ্য আহে। পুনৰ তালৈ (ঘৰলৈ) গ'লে তেতিয়া লেতেৰা হৈ পৰে। দৃষ্টি লেতেৰা হৈ যায়। ইয়ালৈ যিসকলক ভাল-ভাল ফুল বুলি ভাবি বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ লৈ আহে যে বাবা এয়া বহুত ভাল ফুল, কোনো কোনো মালীয়ে আহি কানৰ ওচৰত কয় – এয়া অমুক ফুল হয়। মালীয়েতো নিশ্চয় শুনাব নহয় জানো। এনেকুৱা নহয় যে বাবা অন্তৰ্যামী হয়, মালীয়ে প্ৰত্যেকৰে চাল-চলন কেনেকুৱা সেয়া শুনায় যে বাবা এওঁৰ দৃষ্টি ভাল নহয়, এওঁৰ চলন ৰয়েল (মার্জিত) নহয়, এওঁৰ 10-20 শতাংশ শুধৰণি হৈছে। মুখ্য হৈছে এই দুচকু, যিয়ে বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰে। মালী আহি বাগিচাৰ গৰাকীক সকলো শুনাব। বাবাই এজন এজনক সোধে – কোৱাচোন তুমি কেনেকুৱা ফুল আনিছা? কোনোবা গোলাপৰ ফুল হয়, কোনোবা জেচমিন, কোনোবা অ'ক ফুলো লৈ আহে। ইয়াত বহুত সাৱধান হৈ থাকে। জংঘললৈ গ'লে তেতিয়া পুনৰ মৰহি যায়। বাবাই লক্ষ্য কৰে যে এয়া কেনেধৰণৰ ফুল হয়। মায়াও এনেকুৱা যে মালীসকলকো বহুত জোৰে থাপৰ লগাই দিয়ে, ফলত মালীও কাঁইট হৈ যায়। বাগিচাৰ গৰাকী আহে তেতিয়া প্ৰথমতে

বাগিচাখন প্ৰত্যক্ষ কৰে, আকৌ পিতা বহি তেওঁলোকৰ শৃংগাৰ কৰে। সন্তানসকল, সাৱধান হৈ থাকা, দোষবোৰ আঁতৰাই যোৱা, নহ'লে বহুত পশ্চাতাপ কৰিব লাগিব। বাবা আহিছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কৰি তুলিবলৈ, তাৰ পৰিৱৰ্তে আমি চাকৰ হ'ম জানো! নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে, মই এনেকুৱা উচ্চ লায়ক হৈছোনে? এয়াতো জানা কাঁইটৰ জংঘলৰ বীজ হৈছে ৰাৱণ, ফুলৰ বাগিচাৰ বীজ হৈছে ৰাম। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি শুনায়। বাবাই তথাপিও স্কুলৰ পঢ়াৰ মহিমা কৰে, সেই পঢ়াও তথাপি ভাল, কিয়নো সেয়া উপাৰ্জনৰ উৎস হয়। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও আছে। এয়াও হৈছে পাঠশালা, ইয়াত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে। বাকী ক'তো এইটো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাথাকে। তোমালোকৰ এটাই লক্ষ্য - নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ। ভক্তি মাৰ্গত সত্য নাৰায়ণৰ কথা বহুত শুনে, প্ৰতি মাহে ব্ৰাহ্মণক মাতে, ব্ৰাহ্মণে গীতা শুনায়। আজিকালিতো গীতা সকলোৱে শুনায়, সঁচা ব্ৰাহ্মণতো কোনো নাই। তোমালোক হৈছা সঁচা ব্ৰাহ্মণ। সঁচা পিতাৰ সন্তান। তোমালোকে সঁচা কথা শুনোৱা। সত্য নাৰায়ণৰ কথাও আছে, অমৰ কথাও আছে, তীৰ্থৰীৰ (তৃতীয় নেত্ৰ) কথাও আছে। ভগৱানুৱাচ – মই তোমালোকক ৰাজাৰো ৰজা কৰি তোলা। তেওঁলোকে গীতাতো শুনাই আহিছে। পিছে ৰজা কোন হ'ল? এনেকুৱা কোনোবা আছেনে যিয়ে কয় – মই তোমালোকক ৰাজাৰো ৰজা কৰি তুলিম, মই নিজে নহওঁ? এনেকুৱা কথা কেতিয়াবা শুনিছা? এয়া এজনেই পিতা যিয়ে সন্তানসকলক বহি বুজায়। সন্তানসকলে জানে – ইয়ালৈ বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ ৰিফ্ৰেচ (পুনৰুজ্জীৱিত) হ'বলৈ আহে। মালীও হয়, ফুলো হয়। মালীতো নিশ্চয় হ'ব লাগে। ভিন ভিন প্ৰকাৰৰ মালী আছে। সেৱা নকৰিলে তেন্তে ভাল ফুল কেনেকৈ হ'ব? প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সোধা যে মই কোন প্ৰকাৰৰ ফুল হওঁ? কোন প্ৰকাৰৰ মালী হওঁ। সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। ব্ৰাহ্মণীসকলে জানে – মালীও ভিন ভিন প্ৰকাৰৰ থাকে নহয় জানো। কোনোবা ভাল-ভাল মালীও আহে, যাৰ বহুত ডাঙৰ ভাল বাগিচা থাকে। যেনেকুৱা ভাল মালী তেনেকুৱা ভাল বাগিচাও গঢ়ি তোলে। ভাল-ভাল ফুল লৈ আহে, যাক দেখি অন্তৰ আনন্দিত হৈ যায়। কোনোৱে সস্তীয়া (নিম্ন খাপৰ) ফুলো লৈ আহে। বাগিচাৰ গৰাকীয়ে বুজি পায় – এওঁলোকে কি-কি পদ পাব। এতিয়াতো সময় আছে। এডাল এডাল কাঁইটক ফুল কৰি তোলাঁতে মেহনত হয়। কিছুমানতো ফুল হ'বলৈ নিবিচাৰে, কাঁইটেই পছন্দ কৰে। দৃষ্টি-বৃত্তিও বহুত লেতেৰা হয়। ইয়ালৈ আহে তথাপিও তেওঁৰ পৰা সুবাস পোৱা নাযায়। বাগিচাৰ গৰাকীয়ে বিচাৰে মোৰ আগত ফুল বহিলে ভাল, যাক দেখি আনন্দিত হওঁ। চাওঁ যে বৃত্তি এনেকুৱা হ'লে তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰতি দৃষ্টিও নিদিওঁ সেইবাবে এজন এজনক প্ৰত্যক্ষ কৰে, এয়া মোৰ কোন প্ৰকাৰৰ ফুল হয়? কিমান সুবাস দিয়ে। কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈছে নে হোৱা নাই? প্ৰত্যেকে নিজেও বুজিব পাৰে যে আমি কিমানলৈ ফুল হৈছো? পুৰুষাৰ্থ কৰোনে? বাৰে বাৰে কয় – বাবা, মই আপোনাক পাহৰি যাওঁ। যোগত টিকি থাকিব নোৱাৰো। হেৰ', স্মৰণ নকৰিলে তেন্তে ফুল কেনেকৈ হ'ব? স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব, তেতিয়া ফুল হৈ পুনৰ আনকো ফুল কৰি তুলিবা, তেতিয়া মালী নাম ৰাখিব পাৰিবা। বাবাই মালী বিচাৰি থাকে। কোনোবা মালী আছেনে? কিয়নো মালী হ'ব নোৱাৰা? বন্ধনতো এৰা উচিত। ভিতৰৰ পৰা উৎসাহ অহা উচিত। সেৱাৰ উল্লাস থাকিব লাগে। নিজৰ ডেউকা স্বাধীন (মুক্ত) কৰিবলৈ মেহনত কৰা উচিত। যাৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থাকে, তেওঁক এৰি দিয়া হয় জানো? পিতাৰ সেৱাৰ বাবে যেতিয়ালৈ ফুল হৈ আনকো ফুল কৰি নোতোলা তেন্তে উচ্চ পদ কেনেকৈ পাবা? 21 জন্মৰ বাবে উচ্চ পদ। মহাৰজাসকল, ৰজাসকল, ডাঙৰ ডাঙৰ ধনবানো আছে। আকৌ ক্ৰমানুসৰি কম ধনবানো আছে, প্ৰজাও আছে। এতিয়া আমি কি হ'ম? যিসকলে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিব, তেওঁলোক কল্প-কল্পান্তৰ বাবে হ'ব। এতিয়া পুৰা জোৰ দি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা উচিত, যিসকল ভাল পুৰুষাৰ্থী হ'ব তেওঁলোকে বাস্তৱত কৰি দেখুওৱাব। প্ৰতিদিনৰ লাভ আৰু হানি চাব লাগে। 12 মাহৰ কথা নহয়, সদায় নিজৰ হানি আৰু লাভ উলিয়াওৱা উচিত। হানি কৰিব নালাগে। নহ'লে থাৰ্ড ক্লাছৰ (তৃতীয় শ্ৰেণীৰ) হৈ যাবা। স্কুলতো ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো।

মৰমৰ সন্তানসকলে জানে – আমাৰ বীজ হ'ল বৃক্ষপতি, যিজন অহা বাবে আমাৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা বহে। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য আহে তেতিয়া ৰাৱণৰ দশা বহে। সেয়া (বৃহস্পতিৰ দশা) একেবাৰে উচ্চ, সেয়া (ৰাৱণৰ দশা) একেবাৰে নিম্ন। একেবাৰে শিৱালয়ৰ পৰা বৈশ্যালয় কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা। প্ৰথমতে নতুন বৃক্ষ হয়। আকৌ আধাৰ পৰা পুৰণা হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে। বাগিচাৰ গৰাকীও হয়, মালীও বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ লৈ আহে। প্ৰতিগৰাকী মালীয়ে ফুল লৈ আহে। কোনোৱেতো এনেকুৱা ভাল ফুল লৈ আহে, ছটফটাই থাকে বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। কেনেকুৱা কেনেকুৱা যুক্তি দি কন্যাসকল আহে। বাবাই কয় – বহুত ভাল ফুল আনিছা। মালী যদিও ছেকেণ্ড ক্লাছৰ (দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ), মালীতকৈ ফুল ভাল হয় – ছটফটাই থাকে শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, যিজন বাবাই আমাক ইমান উচ্চ বিশ্বৰ গৰাকী কৰি তোলে। ঘৰত মাৰ খায় তথাপিও কয় – শিৱবাবা আমাক ৰক্ষা কৰা। তেওঁলোককে সঁচা দ্ৰোপদী বুলি কোৱা হয়। যি অতীত হৈ গ'ল সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। কালি আহান কৰিছিল নহয় জানো, আজি বাবা আহিছে ৰক্ষা পাবলৈ যুক্তি (উপায়) দিয়ে – এনেকৈ-এনেকৈ ভুঁ ভুঁ কৰি থাকা। তোমালোক হৈছা ভোমোৰা, তেওঁলোক হৈছে পোক। তেওঁলোকৰ সন্মুখত ভুঁ ভুঁ কৰি থাকা। কোৱা, ভগৱানুৱাচ – কাম হৈছে মহাশত্ৰু, কামক জয় কৰিলে বিশ্বৰ

মালিক হয়। কোনোবা নহয় কোনোবা সময়ত অবলাসকলৰ কথা অন্তৰত লাগি গ'লে তেতিয়া ঠাণ্ডা হৈ যায়। এনেকৈ কয় – অম্মা, যোৱা বাৰু। এনেকৈ গঢ়ি তোলাঁতাজনৰ ওচৰলৈ যোৱা। মোৰ ভাগ্যত নাই, তুমিতো যোৱা। এনেকৈ দ্রৌপদীসকলে চিঞৰে। বাবাই লিখে - ভুঁ ভুঁ কৰা। কোনো কোনো এনেকুৱা স্ত্ৰীও আছে যাক শূৰ্পনশা, পুতনা বুলি কোৱা হয়। পুৰুষসকলে তেওঁলোকৰ সন্মুখত ভুঁ-ভুঁ কৰে, তেওঁলোক পোক হৈ পৰে। বিকাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। বাগিচাৰ গৰাকীৰ ওচৰলৈ ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আহে, সেই কথা নুসুধিবাই। কোনো কোনো কন্যাও কাঁইট হৈ পৰে সেইবাবে বাবাই কয় – নিজৰ জন্মপত্ৰিকা শুনোৱা। পিতাক নুশুনালে, লুকুৱালে তেতিয়া সেয়া বৃদ্ধি হৈ গৈ যাব। মিছা চলিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বৃত্তি বেয়া হৈ গৈ থাকিব। পিতাক শুনালে তোমালোক ৰক্ষা পৰিব। সঁচা ক'ব লাগে, নহ'লে একেবাৰে মহাৰোগী হৈ যাব। পিতাই কয় – মিসকল বিকাৰী হয় তেওঁলোকৰ মুখ ক'লা হৈ যায়। পতিত মানে ক'লা মুখ। কৃষ্ণকো শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কয়। কৃষ্ণক ক'লা কৰি দিছে। ৰামক, নাৰায়ণকো ক'লাবৰণীয়া দেখুৱায়। অৰ্থ একো বুজি নাপায়। তোমালোকৰ ওচৰততো নাৰায়ণৰ বগাবৰণীয়া চিত্ৰ আছে, তোমালোকৰতো এয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। তোমালোকে জানো ক'লা নাৰায়ণ হ'ব লাগে। এয়া যি মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে, এনেকুৱা নাছিল। বিকাৰত অধঃপতিত হোৱা বাবে মুখ ক'লা হৈ যায়। আত্মা ক'লা হৈ গৈছে। লৌহ যুগৰ পৰা সোণালী যুগলৈ যাব লাগে। সোণৰ চৰাই হ'ব লাগে। কলিকতাৰ কালীদেৱী বুলি কয়। কিমান ভয়ংকৰ ৰূপ দেখুৱায়। সেই কথা নুসুধিবাই। পিতাই কয় – সন্তানসকল, এই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। এতিয়া তোমালোকেতো জ্ঞান পাইছা। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ ডেউকা স্বাধীন (মুক্ত) কৰিবলৈ মেহনত কৰিব লাগে, বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ হুচিয়াৰ মালী হ'ব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) নিজকে চাব লাগে যে মই কিমান সুগন্ধি ফুল হৈছো? মোৰ বৃত্তি শুদ্ধ হয়নে? চকুৱে প্ৰৱঞ্চনাতো নকৰে? নিজৰ চাল-চলনৰ খতিয়ন ৰাখি অৱগুণসমূহ আঁতৰাব লাগে।

বৰদান: পবিত্ৰতাৰ শ্ৰেষ্ঠ ধাৰণাৰ দ্বাৰা এক ধৰ্মৰ সংস্কাৰধাৰী সমৰ্থ সম্ৰাট হোৱা
তোমালোকৰ স্বৰাজ্যৰ ধৰ্ম অৰ্থাৎ ধাৰণা হৈছে পবিত্ৰতা। এটা ধৰ্ম অৰ্থাৎ এক ধাৰণা। সপোনত বা সংকল্প মাত্ৰও অপবিত্ৰতা অৰ্থাৎ অন্য ধৰ্ম যাতে নহয় কিয়নো য'ত পবিত্ৰতা আছে ত'ত অপবিত্ৰতা অৰ্থাৎ ব্যৰ্থ বা বিকল্পৰ (নেতিবাচক সংকল্পৰ) নাম-চিহ্ন নাথাকিব। এনেকৈ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতাৰ সংস্কাৰ ধাৰণ কৰোঁতাজনে সমৰ্থ সম্ৰাট হয়। এতিয়াৰ শ্ৰেষ্ঠ সংস্কাৰৰ আধাৰত ভৱিষ্যতৰ সংসাৰ হয়। এতিয়াৰ সংস্কাৰ ভৱিষ্যত সংসাৰৰ আধাৰ হয়।

স্লোগান: বিজয়ী ৰত্ন তেৱেঁই হয় যাৰ সঁচা মৰম এজন পৰমাত্মাৰ প্ৰতি থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!